

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 listopada 2015 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IV Wydział Karny – Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Ziiolecka

Sędziowie: SSO Hanna Bartkowiak (spr.)

SSR del. do SO Łukasz Kalawski

Protokolant: p.o. staż. M. W.

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Anny Oszałdowskiej-Kocur

po rozpoznaniu w dniu 18 listopada 2015 r.

sprawy skazanego **A. L. (1)**

na skutek apelacji wniesionych przez skazanego i jego obrońcę

od wyroku łącznego wydanego przez Sąd Rejonowy w Szamotułach

z dnia 14 kwietnia 2015 r. sygn. akt II K 1070/14

1. Na podstawie art. 105 § 1 i 2 kpk prostuje oczywistą omyłkę pisarską zaistniałą w pkt VII zaskarżonego wyroku poprzez zastąpienie słów „na karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 10 złotych każda” zapisem „na karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 30 złotych każda”.
2. Zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:
 - a) w punktach 4 i 6, za podstawę prawną zawartych tam orzeczeń przyjmuje art. 91 § 2 kk,
 - b) obniża wymierzoną skazanemu w punkcie 5 karę łączną grzywny do 180 (stu osiemdziesięciu) stawek dziennych.
2. W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy.
3. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. Ł. M. kwotę 177,12 zł brutto tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej obrony udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym.
4. Zwalnia skazanego od obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa kosztów procesu za postępowanie odwoławcze.

Ł. K. M. H. B.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Szamotułach wydał wyrok łączny z dnia 29 maja 2014 r. pod sygn. akt II K 1026/13 (k. 236-241) co do skazanego **A. L. (1)**, zakresem orzekania obejmując następujące skazania tego podsądnego:

I. wyrok Sądu Rejonowego w Szamotułach z dnia 12 sierpnia 2010 r., w sprawie II K 734/10,

- za przestępstwo z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk popełnione w dniu 8 lutego 2010 r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 60 stawek dziennych po 10 zł każda,

- za przestępstwo z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk popełnione w dniu 18 lutego 2010 r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 60 stawek dziennych po 10 zł każda,
- za przestępstwo z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk popełnione w dniu 14 października 2009 r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 50 stawek dziennych po 10 zł każda,
- za przestępstwo z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk popełnione w dniu 21 października 2009 r. na karę 7 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 60 stawek dziennych po 10 zł każda,
- za przestępstwo z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk popełnione w dniu 30 stycznia 2010 r. na karę 7 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 80 stawek dziennych po 10 zł każda,
- za przestępstwo z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk popełnione w dniu 12 stycznia 2010 r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 50 stawek dziennych po 10 zł każda,
- za przestępstwo z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk popełnione w dniu 28 stycznia 2010 r. na karę 7 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 70 stawek po 10 zł każda,
- za przestępstwo z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk popełnione w dniu 8 lutego 2010 r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 50 stawek po 10 zł każda,
- za przestępstwo z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk popełnione w dniu 24 marca 2010 r. na karę 7 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 90 stawek po 10 zł każda,
- za przestępstwo z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk popełnione w dniu 14 marca 2010 r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 70 stawek po 10 zł każda,
- za przestępstwo z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk popełnione w dniu 11 stycznia 2010 r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 70 stawek po 10 zł każda,
- za przestępstwo z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk popełnione w dniu 8 kwietnia 2010 r. na karę 7 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 70 stawek po 10 zł każda,

którym orzeczono karę łączną 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania tej kary na okres 5 lat próby oraz grzywnę w wysokości 300 stawek dziennych po 10 zł (postanowieniem z dnia 13 lipca 2011 r. zarządzono wykonanie kary pozbawienia wolności);

II. wyrok Sądu Rejonowego Poznań-Grunwald i Jeżyce w Poznaniu z dnia 3 września 2010 r. w sprawie III K 424/10 za przestępstwo z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk popełnione w okresie od 15 do 16 kwietnia 2010 r. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary na okres 3 lat próby oraz grzywnę w wysokości 100 stawek dziennych po 10 zł każda (postanowieniem z dnia 13 lipca 2011 r. zarządzono wykonanie kary pozbawienia wolności);

III. wyrok Sądu Rejonowego w Szamotułach z dnia 9 marca 2011 r. w sprawie II K 69/11 za przestępstwo z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk popełnione w dniu 6 października 2010 r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary na okres 4 lat próby oraz grzywnę w wysokości 80 stawek dziennych po 10 zł każda (postanowieniem z dnia 26 stycznia 2012 r. zarządzono wykonanie kary pozbawienia wolności);

IV. wyrok Sądu Rejonowego w Szamotułach z dnia 14 marca 2011 r. w sprawie II K 1478/10,

- za przestępstwo z art. 286 § 1 kk popełnione w warunkach art. 91 § 1 kk popełnione w dniu 31 sierpnia 2010 r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę 180 stawek dziennych po 10 zł każda,
- za przestępstwa z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk popełnione w warunkach art. 91 § 1 kk popełnione w dniu 23 sierpnia, 2 sierpnia i 16 sierpnia 2010 r. na karę 1 roku pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 100 stawek dziennych grzywny po 10 zł każda,

którym orzeczono karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres 5 lat (postanowieniem z dnia 26 stycznia 2012 r. zarządzono wykonanie kary pozbawienia wolności) oraz grzywnę w wysokości 200 stawek dziennych po 10 zł każda;

V. wyrok Sądu Rejonowego w Szamotułach z dnia 22 kwietnia 2011 r., w sprawie II K 246/11,

- za przestępstwo z art. 279 § 1 kk, popełnione w nocy z 12/13 lutego 2011 r. na karę 1 roku pozbawienia wolności,
- za przestępstwo z art. 279 § 1 kk, popełnione w nocy z 17/18 lutego 2011 r. na karę 1 roku pozbawienia wolności,

którym orzeczono karę łączną 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym z zawieszeniem wykonania kary na okres 5 lat próby (postanowieniem z dnia 26 stycznia 2012 r. zarządzono wykonanie kary pozbawienia wolności);

VI. wyrok Sądu Rejonowego w Śremie z dnia 11 lipca 2011 r., w sprawie II K 150/11 za przestępstwo z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk popełnione w dniu 7 września 2010 r. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 50 stawek dziennych po 10 zł każda;

VII. wyrok Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w W. z dnia 28 lipca 2011 r. w sprawie III K 96/11 za przestępstwo z art. 286 § 3 kk w zw. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk popełnione w dniu 16 lutego 2010 r. na karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 10 zł każda;

VIII. wyrok Sądu Rejonowego w Szamotułach z dnia 13 września 2011 r. w sprawie II K 706/11 za przestępstwo z art. 286 § 1 kk popełnione w dniu 9 listopada 2010 r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary na okres 3 lat próby (postanowieniem z dnia 18 października 2012 r. zarządzono wykonanie kary pozbawienia wolności);

IX. wyrok Sądu Rejonowego w Szamotułach z dnia 16 listopada 2011 r., w sprawie II K 1222/11, za przestępstwa z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk, popełnione w dniach 2 lutego, 2 marca, 6 lipca i 1 sierpnia 2011 r. na karę 3 lat pozbawienia wolności;

X. wyrok Sądu Rejonowego w Szamotułach z dnia 28 grudnia 2011 r., w sprawie II K 1277/10,

- za przestępstwo z art. 279 § 1 kk, popełnione w okresie od 15 marca do 1 kwietnia 2010 r. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności,
- za przestępstwo z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk popełnione w okresie od 15 marca do 1 kwietnia 2010 r. karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności,
- za przestępstwo z art. 283 kk w zw. z art. 279 § 1 kk popełnione w okresie od 3 do 11 kwietnia 2010 r. na karę 5 miesięcy pozbawienia wolności,
- za przestępstwo z art. 278 § 1 kk popełnione w nocy z 9 na 10 kwietnia 2010 r. na karę 1 roku pozbawienia wolności,
- za przestępstwo z art. 283 kk w zw. z art. 279 § 1 kk popełnione w nocy z 9 na 10 kwietnia 2010 r. na karę 5 miesięcy pozbawienia wolności,

- za przestępstwo z art. 283 kk w zw. z art. 279 § 1 kk popełnione w nocy z 9 na 10 kwietnia 2010 r. na karę 5 miesięcy pozbawienia wolności,

którym orzeczono karę łączną 2 lat pozbawienia wolności;

XI. wyrok Sądu Rejonowego w Szamotułach z dnia 5 kwietnia 2012 r. w sprawie II K 175/12 za przestępstwo z art. 286 § 1 i 3 kk popełnione w dniu 27 czerwca 2011 r. na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności,

XII. wyrok Sądu Rejonowego w Szamotułach z dnia 31 maja 2012 r. w sprawie II K 309/12 za przestępstwo z art. 286 § 1 kk popełnione w dniu 30 lipca 2011 r. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności,

XIII. wyrok Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 12 czerwca 2012 r., w sprawie II K 419/12 za przestępstwo z art. 286 § 1 kk popełnione w dniu 26 października 2011 r. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności,

XIV. wyrok Sądu Rejonowego w Kielcach z dnia 19 lipca 2012 r. w sprawie XII K 561/12 za przestępstwo z art. 286 § 1 kk popełnione w dniu 29 sierpnia 2011 r. na karę 7 miesięcy pozbawienia wolności,

XV. wyrok Sądu Rejonowego w Zgorzelcu z dnia 3 września 2012 r., w sprawie II K 583/12 za przestępstwo z art. 286 § 1 kk popełnione pod koniec lipca 2011 r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

XVI. wyrok Sądu Rejonowego dla Krakowa-Krowodrzy z dnia 17 grudnia 2012 r. w sprawie IX K 559/12 za przestępstwo z art. 286 § 1 kk popełnione w dniu 5 października 2011 r. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności,

XVII. wyrok Sądu Rejonowego dla Krakowa-Nowej Huty w Krakowie z dnia 26 lutego 2013 r., w sprawie II K 722/12, za przestępstwo z art. 286 § 1 kk, popełnione w dniu 30 października 2011 r. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności,

XVIII. wyrok Sądu Rejonowego w Szamotułach z dnia 16 maja 2013 r., w sprawie II K 1644/12, za przestępstwa z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk, popełnione w dniu 9 lipca, 11, 21, 31 października, 9 listopada, 21 czerwca, od 21 do 22 listopada, 18 października, 5 listopada, 10 listopada, 14 listopada, 6 października, 10 października 2011 na karę 3 lat pozbawienia wolności;

XIX. wyrok Sądu Rejonowego w Szamotułach z dnia 25 czerwca 2013 r. w sprawie II K 329/13 za przestępstwo z art. 286 § 1 kk popełnione w dniu 17 października 2011 r. na karę 7 miesięcy pozbawienia wolności;

XX. wyrok Sądu Rejonowego w Szamotułach z dnia 20 września 2013 r. w sprawie II K 295/13

- za przestępstwa z art. 279 § 1 kk i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk (popełnione w warunkach art. 91 § 1 kk), popełnione w okresie od 8 do 9 września, od 19 do 20 sierpnia, od 8 do 9 kwietnia, od 9 do 11 kwietnia, od 12 do 13 kwietnia, od 22 do 23 września, pod koniec sierpnia, od 18 do 21 września i w sierpniu 2011 r. na karę 2 lat pozbawienia wolności,
- za przestępstwa z art. 278 § 1 kk (popełnione w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 kk) popełnione w okresie: z 18 na 19 września, w sierpniu, pod koniec sierpnia, we wrześniu, od 22 do 23 września, przełom kwietnia i maja 2011 r. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

którym orzeczono karę łączną 2 lat pozbawienia wolności.

Ustaliwszy powyższe, Sąd Rejonowy rozwiązał węzeł kar łącznych orzeczonych wyrokami w sprawach: II K 734/10, II K 1478/10, II K 246/11, II K 1277/10 i II K 295/13 (punkt 1).

Na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk połączył skazanemu kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami opisanymi wyżej w punktach: I, II oraz X i wymierzył mu karę łączną 3 lat pozbawienia wolności (punkt 2). Na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 i 2 kk połączył skazanemu kary grzywny orzeczone wyrokami opisanymi wyżej w punktach: I, II

oraz VII wymierzył mu karę łączną grzywny w wysokości 300 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na 10 zł (punkt 3).

Na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk połączył skazanemu kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami opisanymi wyżej w punktach III, IV, V, VI oraz VIII i wymierzył mu karę łączną 3 lat pozbawienia wolności (punkt 4).

Na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 i 2 kk połączył skazanemu kary grzywny orzeczone wyrokami opisanymi wyżej w punktach: III, IV, VI oraz VII wymierzył mu karę łączną grzywny w wysokości 200 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na 10 zł (punkt 5).

Na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk połączono skazanemu kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami opisanymi wyżej w punktach: IX, XI, XII, XIII, XIV, XV, XVI, XVII, XIX oraz XX i wymierzył mu karę łączną 6 lat pozbawienia wolności (punkt 6).

Sąd Rejonowy uznał, że w pozostałym zakresie wyroki łączone wyżej opisane podlegają odrębnemu wykonaniu, a w pozostałym zakresie umorzył postępowanie. W ostatnim punkcie wyroku zwolnił podsądnego z obowiązku ponoszenia kosztów sądowym obciążając nimi Skarb Państwa (punkty 7-9).

Powyższy wyrok łączny został uchylony przez Sąd Okręgowy w Poznaniu, wyrokiem z dnia 31 października 2014 r., sygn. akt IV Ka 850/14, który sprawę skazanego A. L. (1) przekazał do ponownego rozpoznania (k. 304). Rozstrzygnięcie to było następstwem uwzględnienia apelacji obrońcy skazanego, w której zarzucono orzeczeniu Sądu Rejonowego błąd w ustaleniach faktycznych oraz obrazę prawa materialnego (k. 264-273).

Sąd odwoławczy uchylił to orzeczenie, gdyż nie respektowało ono zasad kształtowania granic kary łącznej w wyroku łącznym. Jak wynikało bowiem z treści pisemnych motywów zaskarżonego wyroku, Sąd I instancji przyjął jako dolne granice kary łącznych orzeczone w punktach 2, 4, 5 - kary łączne pozbawienia wolności i grzywny orzeczone w postępowaniach II K 734/10, II K 1478/10. Ustalenia Sądu I instancji były nadto niekorzystne dla skazanego. Sąd Rejonowy przyjął dolną granicę kary łącznej wyższą, niżli granice sankcji łącznych. Sąd Rejonowy nieprawidłowo ustalił ponadto, że ostatni chronologicznie czyn przestępczy osądzony w wyroku z dnia 16 maja 2013 r. sygn. akt II K 1644/12, został popełniony w okresie od 21 do 22 listopada 2011 r., gdy w rzeczywistości został popełniony w okresie od 21 do 22 października 2011 roku. Sąd Rejonowy określił ten błąd mianem oczywistej omyłki przy sporządzaniu wyroku, podczas gdy był to istotny błąd w ustaleniach, który wpłynął na decyzję Sądu Rejonowego o połączeniu sankcji karnych orzeczonych prawomocnie wobec podsądnego. Sąd Rejonowy nie rozważył przez to połączenia kar orzeczonych prawomocnie w wyroku z dnia 16 maja 2013 roku, sygn. akt II K 1644/12 z sankcjami karnymi wymierzonymi w wyrokach przywołanych w punkcie 6 zakwestionowanego wyroku łącznego. Sąd ten dwukrotnie też połączył grzywny orzeczone prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego dla miasta stołecznego Warszawy w W. z dnia 28 lipca 2011 roku, sygn. akt III 96/11.

Po ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Rejonowy w Szamotułach, orzekając w sprawie skazanego A. L. (1) w dniu 14 kwietnia 2015 r. wyrokiem łącznym w postępowaniu prowadzonym pod sygn. akt II K 1070/14, objął orzekaniem te same wyroki jak poprzednio w postępowaniu o sygn. akt II K 1026/13 i rozwiązał węzeł kar łącznych orzeczonych wyrokami w sprawach: II K 734/10, II K 1478/10, II K 246/11, II K 1277/10 i II K 295/13 (punkt 1).

Na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk połączył skazanemu kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami opisanymi wyżej w punktach: I, II oraz X i wymierzył mu karę łączną 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności (punkt 2), a na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 i 2 kk połączył skazanemu kary grzywny orzeczone wyrokami opisanymi wyżej w punktach: I, II oraz VII i wymierzył mu karę łączną grzywny w wysokości 250 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na 10 zł (punkt 3).

Na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk połączył skazanemu kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami opisanymi wyżej w punktach: III, IV, V, VI oraz VIII i wymierzył mu karę łączną 3 lat pozbawienia wolności (punkt 4), a na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 i 2 kk połączył skazanemu kary grzywny orzeczone wyrokami opisanymi wyżej w

punktach: III, IV oraz VI i wymierzył mu karę łączną grzywny w wysokości 200 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na 10 zł (punkt 5).

Na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk połączył skazanemu kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami opisanymi wyżej w punktach: IX, XI, XII, XIII, XIV, XV, XVI, XVII, XVIII, XIX oraz XX i wymierzył mu karę łączną 6 lat pozbawienia wolności (punkt 6).

W pozostałym zakresie wyroki łączone, a wyżej opisane, pozostawił do odrębnego wykonania (punkt 7).

W punkcie 8 wyroku, na podstawie art. 624 § 1 kpk i art. 6 ustawy o opłatach w sprawach karnych, zwolnił skazanego z obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa kosztów sądowych i nie pobrał od niego opłaty.

Wyrok łączny Sądu Rejonowego w Szamotułach z dnia 14 kwietnia 2015 r. został zaskarżony przez skazanego i jego obrońcę (k. 405-408 i k. 415-423).

Obrońca skazanego zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania, co mogło mieć wpływ na treść orzeczenia, to jest:

a) art. 50 ust. 1 ustawy z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego... poprzez niedokonanie zmiany kary pozbawienia wolności wymierzonej za trzy czyny z art. 278 § 1 kk, w przypadku których wartość szkody w chwili ich popełnienia wynosiła mniej niż 1/4 minimalnego wynagrodzenia za pracę, co powoduje, że w chwili obecnej takie czyny nie są już przestępstwami lecz wykroczeniami,

b) art. 366 § 1 kpk w zw. z art. 574 kpk poprzez nieustalenie wszystkich istotnych dla sprawy kryteriów związku przedmiotowo-podmiotowego zbiegających się przestępstw,

c) art. 443 kpk poprzez zastosowanie zasady asperacji w stosunku do wymierzonych kar grzywnien w sytuacji gdy poprzednio rozpoznając sprawę Sąd Rejonowy zastosował w tym zakresie zasadę pełnej absorpcji, a przekazanie sprawy nastąpiło wskutek uwzględnienia środka odwoławczego na korzyść skazanego;

2. rażąco surowość orzeczonych wobec skazanego kar pozbawienia wolności.

Mając to na uwadze, skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie 3 i obniżenie wymierzonej kary łącznej grzywny do 100 stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na 10 zł oraz w punkcie 5 poprzez obniżenie wymierzonej kary łącznej grzywny do 180 stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na 10 zł, a także uchylene zaskarżonego wyroku w pozostałej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji (k. 415-423).

Skazany w swojej apelacji podniósł zarzut tożsamy temu, który podniesiony został przez obrońcę w punkcie 1 lit. a petitum jego apelacji, ponadto wniósł o zweryfikowanie kary grzywny. Podosądny wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku (k. 405-408), popierając apelację swego obrońcy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Obie apelacje okazały się bezzasadne i nie zasługiwały na uwzględnienie. Zainicjowane postępowanie odwoławcze doprowadziło jednak do czynności kontrolnych z urzędu, których następstwem było skorygowanie w zaskarżonym wyroku oczywistej omyłki pisarskiej oraz korzystna dla skazanego zmiana kary łącznej grzywny orzeczonej w punkcie 5.

Na wstępie należy zaznaczyć, że w pkt VII części wstępnej zaskarżonego orzeczenia – w opisie kary grzywny wymierzonej przez Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w W. wyrokiem z dnia 28 lipca 2011 r. w sprawie o sygn. akt III K 96/11 – Sąd I instancji wskazał wadliwie, iż w postępowaniu tym A. L. (1) został skazany „na karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 10 złotych każda”. Błąd miał charakter oczywistej omyłki pisarskiej. Z załączonych do akt

przedmiotowej sprawy akt sprawy III K 96/11 wynika bowiem, że skazano go wówczas na karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 30 złotych każda (por. k. 74-75 akt sprawy III K 96/11) i tak należało wskazać przy opisie kary grzywny ze sprawy III K 96/11.

Zgodnie z art. 105 § 1 kpk oczywiste omyłki pisarskie w orzeczeniu można sprostować w każdym czasie. Wobec tego, na podstawie art. 105 § 2 kpk, Sąd odwoławczy sprostował z urzędu orzeczenie pierwszoinstancyjne, uznawszy, że w tym wypadku nie była wymagana zmiana zaskarżonego wyroku w trybie art. 437 kpk.

Przechodząc do rozważenia wspólnego zarzutu podniesionego przez obu apelujących, Sąd odwoławczy nie uznał jego zasadności. Wskazać trzeba, że wskazywane zaniechanie Sądu niższej instancji, aby zostało uznane za przesłankę odwoławczą, musiałoby polegać na wykazaniu, iż Sąd nie dokonał należytej analizy sytuacji procesowej skazanego, a w związku z tym nie wyjaśnił wszystkich istotnych okoliczności w postępowaniu w przedmiocie wyroku łącznego, co z kolei warunkowało prawidłowość rozstrzygnięcia. Głównym zarzutem obu skarżących było stwierdzenie, że Sąd Rejonowy nie uwzględnił, iż jedno ze skazań objętych węzłem wyroku łącznego, powinno zostać poddane kontrawencjonalizacji zgodnie z art. 50 ust. 1 ustawy z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2013 r. poz. 1247). Chodzi o czyny opisane w punktach XV, XVI i XVII ujęte w wyroku Sądu Rejonowego w Szamotułach z dnia 20 września 2013 r., w sprawie o sygn. akt II K 295/13, które stanowiły przestępstwa z art. 278 § 1 kk, a wartość skradzionych rzeczy, w każdym z tych trzech przypadków, nie przekraczała 400 zł (cezura wykroczenia na dzień wejścia w życie nowelizacji, tj. na dzień 9 listopada 2013 r., to kwota odpowiadająca ¼ części minimalnego wynagrodzenia za pracę).

Zdaniem Sądu odwoławczego apelujący nie mieli w tym zakresie racji. Przede wszystkim wskazać trzeba, iż kontrawencjonalizacji polegającej na zamianie kary orzeczonej za przestępstwo na karę przewidzianą za wykroczenie, dokonuje wyłącznie sąd pierwszej instancji, który wydał prawomocny wyrok skazujący za przestępstwo na karę pozbawienia wolności, w sytuacji, gdy typ czynu przypisanego tym wyrokiem stał się według ustawy z dnia 27 września 2013 r. wykroczeniem. Kompetencja taka nie przysługuje natomiast sądowi orzekającemu w przedmiocie wyroku łącznego nawet, jeżeli wymierzona w ramach tego wyroku kara łączna obejmuje skazanie za czyn, co do którego ma zastosowanie kontrawencjonalizacja (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 4 grudnia 2014 r., III KO 46/14, LEX nr 1551432). Mylą się zatem obaj skarżący uważając, że owa zmiana ustawy spowodowała we wskazanych wyżej sytuacjach „przekształcenie” przestępstwa w wykroczenie z art. 119 § 1 kw. Z całą mocą należy bowiem zaznaczyć, że skazanie prawomocnym wyrokiem za przestępstwo, nie zmienia swojego charakteru, a modyfikacji – w zakresie określonym ustawą – ulega jedynie wymiar i wykonanie orzeczonej za to przestępstwo kary (tak: postanowienie Sądu Najwyższego z 30 kwietnia 2014 r., I KZP 6/14, LEX nr 1455269). Jak wynika z analizy akt kontrolowanej sprawy, obrońca podnosił kwestie kontrawencjonalizacji już przy pierwszym rozpoznawaniu sprawy w przedmiocie wydania wyroku łącznego i sprawa ta była wówczas badana przez Sąd Rejonowy w Szamotułach (vide: pismo procesowe obrońcy z dnia 10 marca 2014 r. k. 196 Tom II i wniosek obrony na rozprawie dnia 18 marca 2014 r., k. 207 Tom II, oraz stanowisko Sądu Rejonowego w tej kwestii wyrażone na rozprawie dnia 29 maja 2014 r., k. 234 Tom II). Już wtedy Sąd I instancji ustalił, że wśród wyroków skazujących nie ma przestępstw, które podlegałyby kontrawencjonalizacji. Stwierdzenie powyższe, Sąd Okręgowy odczytuje w ten sposób, że w sprawie o sygn. II K 295/13 dokonano analizy skazania, stwierdzając, że brak podstaw do dokonania zamiany kar za trzy czyny z punktów XV-XVII jak za wykroczenia, a czyny te weszły w ciąg przestępstw z art. 278 § 1 kk, złożony z 11 występków, za który została A. L. wymierzona kara 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności (pkt 2 wyroku SR Szamotuły o sygn. II K 295/11).

Mając powyższe na uwadze, należy stwierdzić, iż nie zostało wydane orzeczenie stanowiące, że pierwotnie wymierzona A. L. (1) kara pozbawienia wolności za przypisane przestępstwa z art. 278 § 1 kk stała się w rzeczywistości karą aresztu jak za wykroczenia z art. 119 kw, (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 marca 2015 r., IV KK 393/14, LEX nr 1665600). A w konsekwencji, bezzasadny okazał się związany z tym zarzut apelacyjny obrazę przepisów postępowania. Sąd I instancji uczynił zatem słusznie obejmując zakresem swego orzekania skazanie z wyroku Sądu Rejonowego w Szamotułach z dnia 20 września 2013 r. w sprawie o sygn. II K 295/13 w kształcie wynikającym z tego prawomocnego orzeczenia. Marginalnie i czysto teoretycznie można jedynie zaznaczyć, iż w przypadku ewentualnej, przyszłej zmiany

skazania w wyroku objętego wyrokiem łącznym, mogłaby ona stać się podstawą do zainicjowania nowej sprawy o wydanie wyroku łącznego (art. 575 kpk).

Stwierdziwszy powyższe, Sąd odwoławczy ustalił, że Sąd I instancji dokonał prawidłowych ustaleń w zakwestionowanym przez obu apelujących zakresie.

Sąd II instancji wbrew stanowisku obrońcy uznał również, że w przedmiotowej sprawie nie doszło do naruszenia zakazu reformationis in peius z art. 443 kpk. Sąd Rejonowy w Szamotułach, w uzasadnieniu do wyroku z dnia 29 maja 2014 r. o sygn. akt II K 1026/13, wyraźnie bowiem wskazał, że kształtując karę łączną grzywny (zarówno w przypadku grzywien orzeczonych wyrokami: I, II i VII jak i wyrokami III, IV i VI) kierował się częściowo zasadą absorpcji, a częściowo zasadą kumulacji. W tym też kontekście odczytywać trzeba wskazanie tego organu orzekającego karę łączną grzywny opartą na wyrokach I, II i VII. Uwzględnić przy tym należało, że kara przywołana tu jako dolna wartość (w ilości 300) była karą łączną wymierzoną w sprawie II K 734/10 Sądu Rejonowego w Szamotułach. W przypadku drugiej kary łącznej grzywny, tej z punktu 5 tamtego wyroku, za dolną granicę przyjęto karę łączną grzywny wymierzoną przez Sąd Rejonowy w Szamotułach w sprawie II K 1478/10, tj. 200 stawek dziennych. Przywoływane przez apelującego obrońcę wskazanie Sądu I instancji należało ocenić wyłącznie jako wskazanie błędu, który nie miał wpływu na treść wyroku Sądu Rejonowego. Z całości kształtu wyводу tego organu wynika bowiem, że de facto – przy określaniu dolnych widełek wymiaru kary – nie uwzględnił on kary łącznej grzywny, ale te składające się nań kary jednostkowe, o czym świadczy choćby to, że karę łączną grzywny w punkcie 3 określił w rozmiarze 250 stawek dziennych. Biorąc pod uwagę jednoznaczną treść zawartych w uzasadnieniu stwierdzeń co do zastosowanych reguł kształtowania kary, nie można było zatem podzielić stanowiska apelującego. Mianowicie, że wymiar jakichkolwiek kar łącznych orzeczonych w zaskarżonym obecnie wyroku łącznym z dnia 14 kwietnia 2015 r. został ukształtowany w oparciu o mniej korzystne dla skazanego zasady niż miało to miejsce w wyroku wcześniej uchylonym.

Na marginesie należy też zauważyć, że w kwestii określenia wysokości jednej stawki dziennej kary łącznej grzywny z punktu 3, Sąd I instancji z powodu omyłki pisarskiej dotyczącej wyroku SR dla m.st. W. w W. w sprawie o sygn. III 96/11, uwzględnił wyłącznie stawkę w kwocie 10 zł, choć w rzeczywistości, należało ująć przy orzekaniu kary łącznej grzywny obok stawki 10 zł również stawkę w kwocie 30 zł. Ta pomyłka skutkowałą zatem dla skazanego korzystnym rozstrzygnięciem i z racji kierunku wniesionych apelacji, nie mogła spowodować niekorzystnych dla podsądnego ustaleń przy orzekaniu tej kary łącznej.

W ocenie Sądu Okręgowego nie zasługiwał też na akceptację zarzut apelacji obrońcy, wedle którego Przewodniczący składu orzekającego nie baczył aby zostały wyjaśnione w sprawie wszystkie istotne okoliczności sprawy, tj. kryteria związku przedmiotowo-podmiotowego zbiegających się przestępstw. Nie budzi bowiem najmniejszych wątpliwości, że w toku przewodu sądowego doszło do ujawnienia: informacji z Krajowego Rejestru Karnego, wszystkich wyroków skazujących, które wskazane zostały w tej informacji, a także opinii o skazanym z zakładu karnego. Zrealizowana w toku postępowania odwoławczego analiza postępowania pierwszoinstancyjnego nie wykazała żadnych nieprawidłowości w tych działaniach organu orzekającego w przedmiocie wydania wyroku łącznego.

Stwierdziwszy powyższe, omówić należało kwestię zasadności kolejnego zarzutu apelacyjnego, mianowicie zarzutu rażącej niewspółmierności kary. Czyniąc to, właściwym będzie przypomnienie, że w świetle orzecznictwa Sądu Najwyższego zarzut rażącej niewspółmierności kary, jako zarzut z kategorii ocen, można podnosić wówczas „gdy kara jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy, innymi słowy – gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą” (wyrok SN z 11 kwietnia 1985r. V KRN 178/85, OSNKW 1985/7-8/60). Nie chodzi przy tym o każdą ewentualną różnicę ocen co do jej wymiaru, ale różnice tak zasadniczej natury, że karą dotychczas wymierzoną nazwać można by niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować (por. wyrok SN z 2 lutego 1995 r., II KRN 198/94, OSNKW 1995/5-6/33).

Przykładając powyższe do okoliczności kontrolowanego przypadku, a ponadto uwzględniając specyfikę orzekania co do kar łącznych, Sąd II instancji rozważył prawidłowość rozstrzygnięcia podjętego w zaskarżonym wyroku i zbadał je pod kątem współmierności.

W pierwszej kolejności zaznaczyć trzeba, że w kontrolowanym przypadku, zgodnie z zasadą z art. 4 § 1 kk, znalazły zastosowanie przepisy materialne z Kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r., jako względniejsze dla podsądnego, ubiegającego się o wydanie wyroku łącznego.

Odnosząc się zatem wpieryw do pewnej sugestii apelującego obrońcy, zastrzec trzeba, że żaden przepis prawa nie nakazuje sądowi by przy wymierzaniu kary łącznej dawał prymat zasadzie absorpcji. To jest tej zasadzie, która nakazuje ukształtować karę łączną na poziomie najwyższej spośród kar jednostkowych, która to pochłaniałaby pozostałe kary jednostkowe. Wprost przeciwnie, art. 569 § 1 kpk odsyła do przepisów materialnych dotyczących wymierzania kary łącznej, a które określają, że karę łączną wymierza się w granicach od najniższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając przy karze pozbawienia wolności 15 lat (art. 86 § 1 kk), z wyjątkami określonymi w art. 88 kk (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 8 listopada 2006 r., III KK 63/06, OSNwSK 2006/1/2117). Wymiar kary łącznej jest bowiem działalnością racjonalną, polegającą na oznaczaniu kary odpowiednio do stopnia związku podmiotowo-przedmiotowego między zbiegającymi się realnie przestępstwami. Nie służy to ograniczeniu odpowiedzialności karnej, lecz rzeczywistemu oddaniu zawartości kryminalnej czynów, jakich skazany się dopuścił. Celem kary łącznej jest zapobieganie sytuacji, w której skazany pociągany do odpowiedzialności karnej odrębnie za każde z popełnionych przestępstw, pozostających w zbiegu realnym, znajduje się w gorszej sytuacji z perspektywy wymiaru kary, niż sprawca, który za takie przestępstwa odpowiada w jednym postępowaniu (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 27 marca 2013 r., II AKa 52/13, KZS 2013/6/82)

Skarżący podnosił również, że gdyby wszystkie przestępstwa rozpoznawane były w jednym postępowaniu, to zasady doświadczenia życiowego uzasadniają twierdzenie, iż wymierzona kara byłaby zdecydowanie niższa aniżeli 11 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Zdaniem Sądu II instancji taki tok rozumowania obrony jest błędny. Podnieść bowiem należy, że A. L. (1) nie została wymierzona kara 11 lat i 8 miesięcy. W rzeczywistości zostały mu wymierzone w zaskarżonym wyroku łącznym trzy łączne kary pozbawienia wolności. To jest kary: 2 lat i 8 miesięcy, 3 lat oraz 6 lat.

Wskazać trzeba, że we wszystkich trzech przypadkach kary łączne obejmowały kary za przestępstwa z art. 286 § 1 kk, 279 § 1 kk i art. 278 § 1 kk. To jest za przestępstwa zagrożone, odpowiednio, karą pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 8, karą pozbawienia wolności od roku do lat 10 i karą pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5. Dodać jednocześnie trzeba, że co do kar łącznych z punktów 4 i 6 dochodziło do łączenia kar za jednostkowe przestępstwa, jak i za ciągi przestępstw, co dawało, na podstawie art. 91 § 1 kk możliwość orzeczenia za ciąg kary podwyższonej o połowę poza górną granicę kary za dane przestępstwo. W oparciu o to ustalenie stwierdzić zaś można, że w dwóch przypadkach kary łączne nie wyszły poza zakres dolnego pułapu wymiaru kary przewidzianego już za jedno przestępstwo (kary orzeczone w punktach 2 i 4). W trzecim zaś przypadku (kara z punktu 6) została orzeczona kara nieco powyżej połowy sankcji maksymalnej przewidzianej za przestępstwo z art. 279 § 1 kk, bez zaostżenia za ciąg przestępstw.

Sąd II instancji zwraca przy tym uwagę, że celem kary łącznej nie jest premiowanie osoby wielokrotnie łamiącej porządek prawny lecz zapewnienie racjonalnego stosowania kar i środków karnych przez likwidację w postępowaniu wykonawczym ich swoistej, wynikającej z kilkakrotnych skazań, konkurencji. Podkreślić zaś trzeba, że popełnienie więcej niż jednego przestępstwa jest okolicznością, przemawiającą za orzekaniem kary łącznej surowszej. Ta okoliczność wskazuje bowiem na daleko posunięty stopień demoralizacji skazanego, dla którego wejście w konflikt z prawem nie miało wcale jednorazowego, przypadkowego charakteru, ale stało się wręcz sposobem na życie (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z 6 listopada 2012 r., II AKo 129/12, LEX nr 1236007).

Jak wynika z poczynionych przez Sąd Rejonowy ustaleń, A. L. (1) przez ponad dwa lata uprawiał przestępczy proceder. Postępowanie skazanego cechowało się wyraźną powtarzalnością aspołecznych zachowań. Dopuścił się on blisko

80 przestępstw (78 czynów jednostkowych za które orzeczono kary pozbawienia wolności) . Podkreślić przy tym trzeba, że wprowadzie wszystkie one były skierowane przeciwko mieniu, jednakże popełniane były na szkodę wielu osób, przy wykorzystaniu różnorodnych sposobności i metod. Działania podsądnego polegały przy tym na realizacji znamion różnych postaci czynów zabronionych, zawsze z winy umyślnej. Mianowicie były to: kradzieże zwykłe, kradzieże z włamaniem, a także oszustwa. Sprawca nie działał zatem z jednym tylko z góry powziętym zamiarem, co zbliżałoby postępowanie skazanego do postaci czynu ciągłego. Wszystkie te okoliczności powodowały uznanie, że więź przedmiotowo-podmiotowa między poszczególnymi przestępstwami nie była bardzo ścisła. Takie postrzeganie owej więzi pociągało zaś wniosek o konieczności umniejszenia wpływu na wymiar kary łącznej reguły absorpcji. Zwiększało natomiast nacisk na potrzebę uwzględnienia, w wyraźniejszym stopniu, zasady kumulacji.

Podsumowując, Sąd Okręgowy uznał, że Sąd I instancji przy orzekaniu wobec skazanego kar łącznych prawidłowo zastosował zasadę asperacji (czyli częściowej absorpcji i częściowej kumulacji). W sytuacjach, gdzie sumy jednostkowych kar pozbawienia wolności wymierzonych za poszczególne czyny objęte węzłami wyroku łącznego wynosiły: 12 lat i 4 miesiące (skazania objęte karą łączną w punkcie 2), 5 lat i 2 miesiące (skazania z punktu 4) oraz 14 lat i 5 miesięcy (to właściwa suma kar łączonych w punkcie 6, a nie jak źle zliczył Sąd Rejonowy w uzasadnieniu 12 lat i 11 miesięcy), a najwyższe z kar wymierzonych za czyny łączone w węzły wynosiły odpowiednio: 1 rok i 6 miesięcy, 1 rok oraz 3 lata (dolne granice wymiaru kar łącznych), Sąd zasadnie wymierzył jako łączne kary odpowiednio: 2 lata i 8 miesięcy, 3 lata oraz 6 lat pozbawienia wolności. W przypadku tego skazanego nie ujawniły się przeciw okoliczności, które wymagałyby w jeszcze większym rozmiarze uwzględnienia zasady absorpcji, i to znacząco, gdyż dysproporcja między karą wymierzoną, a tą którą winna zostać orzeczona musi być znaczna.

Uznać również należało, że łagodzeniu orzeczonej kary łącznej sprzeciwiały się względy prewencji ogólnej. Wobec skazanego A. L. (1) orzeczono dotąd kary aż 20 wyrokami za przestępstwa popełnione w czasie 25 miesięcy. To świadczy o tym, że skazany mocno i stosunkowo długo lekcewał normy porządku prawnego oraz, że mimo młodego wieku, jest człowiekiem zdemoralizowanym.

Podkreślić przy tym trzeba, odnosząc się do zastrzeżeń apelującego obrońcy, że w przypadku młodych sprawców czynów zabronionych nie chodzi o to by wymierzać kary bezmiernie łagodne czy symboliczne, jedynie o to, by wymiar kary uwzględniał przede wszystkim jako swój cel powstrzymanie procesów demoralizacji i próbę wdrożenia sprawcy do życia w społeczeństwie. Wprowadzie karanie stosunkowo młodych sprawców wskazuje na preferencję postulatów prewencji specjalnej, nie eliminuje to jednak wymagania wymierzenia takiej kary, która odpowiadałaby stopniowi winy sprawcy i stopniowi społecznej szkodliwości czynów mu przypisanych i zdolna byłaby osiągnąć cele w zakresie prewencji indywidualnej, jak i generalnej, rozumianej, jako kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa. Wzgląd zaś na wychowawczą rolę kary nie oznacza bynajmniej łagodnego traktowania takich sprawców, może niekiedy wskazywać na potrzebę dłuższego procesu ich resocjalizacji (w tym orzekanie kar bez stosowania warunkowego zawieszenia ich wykonania), a tym samym orzeczenia surowszej kary pozbawienia wolności dla umożliwienia realizacji tego celu (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 14 maja 2014 r., II AKa 112/14, LEX nr 1477030).

Sąd Okręgowy jest też zdania, iż Sąd niższej instancji prawidłowo wywiązał się ze swego obowiązku badania oraz uwzględniania okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść podsądnego i wydał w niniejszej sprawie trafne, a przy tym sprawiedliwe rozstrzygnięcie.

Wszystko to prowadzi do wniosku, że proponowane przez skazanego i jego obrońcę zmiany części wyroku, a w części jego uchylenie, nie zasługiwały na akceptację i aprobatę.

Wymierzone kary łączne pozbawienia wolności były właściwą reakcją wymiaru sprawiedliwości na bagaż bezprawia ustalony wyrokami skazującymi wydanymi wobec A. L. (1). Ich obniżenie spowodowałyby, że ten, jako sprawca, nie poniósłby należytej odpowiedzialności za wszystkie przestępstwa, zaś w odczuciu społecznym, tak określone kary mogłyby rodzić przeświadczenie o pobłażliwym traktowaniu przestępców zdemoralizowanych.

Stwierdziwszy powyższe, Sąd Okręgowy uznał jednak, że wyrok Sądu Rejonowego w omawianym powyżej zakresie wymagał jednak korekty z uwagi na nie uwzględnienie przez Sąd I instancji, iż przepis art. 91 § 2 kk stanowi

samodzielną podstawę orzeczenia o karze łącznej w przypadku jej orzekania m.in. w sytuacji, kiedy sprawca w warunkach określonych w art. 85 kk popełnia ciąg przestępstw z art. 91 § 1 kk oraz inne przestępstwo (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 8 lutego 2013 r., II AKa 542/12, LEX nr 1341984). Z tego względu Sąd II instancji, w punkcie 2 lit a) swego wyroku, dokonał zmiany podstawy prawnej rozstrzygnięć o karach łącznych z punktów 4 i 6 zaskarżonego wyroku.

Zmiany wymagało jednocześnie orzeczenie w punkcie 5 zaskarżonego wyroku albowiem w tym przypadku Sąd I instancji nie uwzględnił, że orzeczona kara łączna grzywny zawierała mniejszą pulę kar jednostkowych, aniżeli miało to miejsce przy wydaniu wyroku łącznego z dnia 29 maja 2014 r. W punkcie 5 tego pierwotnego wyroku Sądu Rejonowego doszło bowiem do połączenia kar grzywien orzeczonych wyrokami opisanymi w punktach III, IV, VI, VII, przy czym grzywna z punktu VII została tu zdublowana, gdyż podlegała ona już łączeniu w punkcie 3. Natomiast w punkcie 5 wyroku z 14 kwietnia 2015 r. doszło do połączenia kar grzywien orzeczonych wyrokami opisanymi w punktach III, IV oraz VI, a zatem łączone były trzy a nie cztery kary grzywny jak poprzednio. Postrzegając to uchybienie Sąd Okręgowy zmienił punkt 5 zaskarżonego wyroku i obniżył wymierzoną w nim karę łączną grzywny do 180 stawek dziennych (punkt 2 lit. b). Uznał bowiem za konieczne uwydatnienie w wymiarze kary łącznej, że za drugim razem łączone były kary pomniejszone o 100 stawek dziennych ze sprawy wskazanej w punkcie VII części wstępnej wyroku. Doszło zatem do orzeczenia kary równej najwyższej z łączonych kar jednostkowych grzywny (180 stawek dziennych), czyli z zastosowaniem pełnej absorpcji. Nastąpiło to jednak z powodów podanych powyżej, a dostrzeżonych w toku kontroli instancyjnej z urzędu. Ostatecznie, tę karę należało uznać za adekwatną reakcję penalną, w tych zmienionych w stosunku do poprzednich ram orzekania. Wymierzając ją, Sąd oparł się na wskazaniach Sądu niższej instancji, które, poza opisanym wyżej elementem, były prawidłowe.

W pozostałym zakresie Sąd Okręgowy utrzymał zaskarżony wyrok w mocy, stwierdziwszy brak przesłanek odwoławczych uzasadniających dalszą ingerencję w jego treść (punkt 3).

W punkcie 4 wyroku orzeczono o kosztach nieopłaconej obrony udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym. Na podstawie § 19 pkt 1 w zw. z § 14 ust. 5 i § 16 oraz § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (j.t. Dz. U. z 2013 r., poz. 461) zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adw. Ł. M. kwotę 177,12 zł brutto tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym w sprawie o wyrok łączny. Niezłożony charakter sprawy oraz uczestnictwo na dwóch terminach rozprawy apelacyjnej uzasadniał wymiar opłaty za czynności adwokackie w wysokości stawki minimalnej powiększonej o 20 %.

Rozstrzygając w punkcie 5 o kosztach niniejszego postępowania, Sąd odwoławczy na podstawie art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 624 § 1 kpk zwolnił skazanego A. L. (1) w całości od obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze. Uznał, że skazany kosztów tych nie będzie w stanie ponieść, gdyż nie ma znaczącego majątku i odbywa długoletnią karę pozbawienia wolności.

Ł. K. M. H. B.